

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

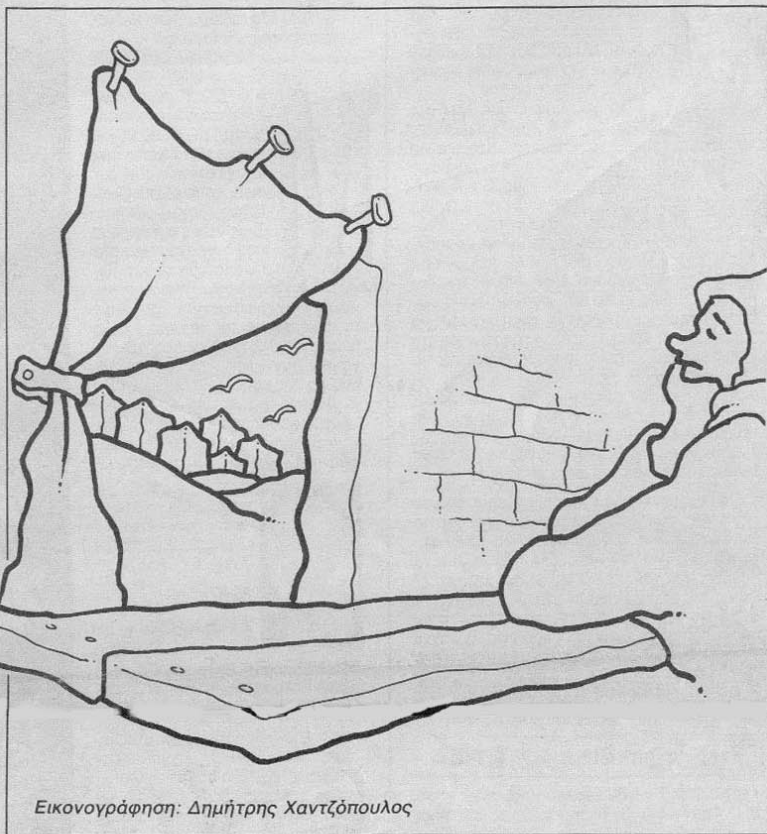
ΜΑΥΡΑ δεν μπορούσες να τα πεις, όχι. Αλλά ούτε και καστανά. Άμα στεκότανε κοντά σε δέντρα πρασινίζανε κι όταν κατέβαινε στην παραλία σκούραιναν, έπαιρναν ένα χρώμα όμοιο μ' εκείνο που 'χει ο θυθός του πηγαδιού: γκριζοανθρακί και τρεμουλιαστό που όμως ξάνοιγε αβέβαιο τόπους-τόπους.

Στις έγνοιες πλάταιναν. Και μεγεθύνονταν στη στενοχώρια. Και στην κούραση. Και στο πένθος. Και στη μοναξιά και στην αρρώστια και στο φόβο.

Μονάχα στις χαρές - εκείνες τις συντομες, πολύτιμες, απροσδόκητες, σπάνιες στιγμές - σ' εκείνες τις ελάχιστες, αδύναμες και αμφίβολες σαν το άρωμα λαχτάρας περσινήs ανάσες, τα μάτια της χαμηλώναν, έγερναν, θυθίζονταν, σχεδόν χάνονταν και στη θέση τους φτεροκοπούσαν πουλιά. Ωδικά πουλιά με σπάνια ομορφιά εξωτική, πουλιά παραδείσια, πελώρια, πολύχρωμα, εκθαμβωτικά - αχ, εκείνες οι θυσανωτές ουρές με τα μακριά λεπτά φτερά στις χίλιες μύριες αποχρώσεις του καφέ, του πράσινου, του κίτρινου, του κόκκινου, του γαλάζιου κι' ο τα περήφανα φουσκωτά στήθη, κι, α, οι φωνές τους, οι φωνούλες τους. Λιγοθυμιά σου 'ρχότανε. Σου κοδόντουσαν τα πόδια, μυρμηγκιάζαν τα γόνατα, τα δαχτυλά κάθε που τ' άκουγε να ζυγώνουν...

Βέβαια με τον καιρό και με τα τόσο θίαια, παρόλογα, αλληπάλλα γεγονότα, μετά από μεταναστεύσεις, ξεριζωμούς, ξεσηκωμούς και μάχες, εκείνα τα εξίσαια ουράνια πουλιά λούφαξαν ή μπορεί και να σκιαζόντουσαν να πορευτούν κοπαδιαστά τέτοιες ώρες τραχιάς για ν' αναζητήσουν την καμαρά της, που άλωσθε είχε το φως χαμηλωμένο και ήταν κι εκτός σχεδίου, μέσα σε μια νύχτα ξεπεταγμένο, αυθαίρετο που λένε.

Είχε περ στην Αντιγόνη και θάστανε τοίλιες. Κι αυτή έχτιζε ολομόναχη στο σκοτάδι. Αμάθητα τα χέρια της πλήγιασαν, μάδρσαν, φουσκώσαν, έσκασαν, αίμα έσταζε πάνω στους πλίνθους, στάλες πλατιές που ούτε ξεχωρίζαν στη νύχτα και στην ταραχή και της φαινόταν πως είχε συνάχι, «η υγρασία» σκέφτηκε. «Μήρς μήρς, ανασαιούν δυνατά οι αγριόδιολες άμα κοιμούνται στο σκοτάδι, περασμένη η ώρα, τ' αγιάζι...», μετ' ήτανε συναχωμένη όμως, η μύτη της είχε ανοίξει, κρούανε, πιο κει τ' αγόρια μουρμούρα-

Εικονογράφηση: Δημήτρης Χαντζόπουλος

“ ΚΙ ΑΥΤΗ ΕΧΤΙΖΕ ΟΛΟΜΟΝΑΧΗΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. ΑΜΑΘΗΤΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΓΙΑΣΑΝ, ΜΑΔΗΣΑΝ, ΦΟΥΣΚΩΣΑΝ, ΕΣΚΑΣΑΝ, ΑΙΜΑ ΕΣΤΑΖΕ ΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΠΛΙΝΘΟΥΣ, ΣΤΑΛΕΣ ΠΛΑΤΙΕΣ ΠΟΥ ΟΥΤΕ ΞΕΧΩΡΙΖΑΝ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ”

γαν, μια την κορδιδευαν και μια την συμπονούσαν, «πού μας πας» της έλεγαν, «πού μας τραβάς άναυλα», και ριγούσαν μα δεν έφευγαν, πεινούσαν αλλά περιμέναν, την περιμέναν κι ευτυχώς γιατί το πρωί βρήκε και τους έδωσε σκεπάσματα, ψωμί και γάλα και φανέλες καθαρές κι απάγκιασαν τα παιδιά, τ' ήτανε πολύ ταλαιπωρημένα, τα μάτια τους είχαν βαθουλώσει, άλουστα τα μαλλιά, λαδωμένα, γδαρμένες οι γάμπες, οι αστράγαλοι, λιωμένα, τρυπημένα ποδήματα, ε, τόσο περπάτημα και μάλιστα σ' αγάραχα μονοπάτια, σε μέρη ανήκουστα, με την ψυχή στο στόμα.

Απάγκιασαν λοιπόν κι ως να ημερέψουνε, εκείνη θάληκε

να τ' ανθρωπέψει το καμαράκι και κάπως το σουλούπωσε, το συμάζεψε, τ' ομόρφυνε κομμάτι, αλλά από την κουβέρτα που κρεμότανε αντίς για πόρτα, η Αντιγόνη την κοίταζε αποσταμένη, εξουθενωμένη, παρανόμειε κι έλιπιζε μήπως φανούν τα πουλιά στη θέση των ματιών της αδελφής της, να ιδεί, να χαζέψει τα χρώματά τους, να φχαριστηθεί, ν' αποξεχαστεί ακούοντας τα τραγουδία τους, τ' αναδέματά τους, μα πού πουλιά, «θα πλανήθηκαν» σκέφτηκε, «πού θα πάνε όμως, θα φανούν», ωστόσο δεν ξαναφάνηκαν, ούτε την άλλη μέρα ούτε την παράλλη, μονάχα και μέχρι να συνέλθουν το παιδί της, να κατακάσει ο αχός του δρόμου, να καταλα-

γιάσει η καρδιά τους που σφυροκόπαγε, ώσπου να πάψει το τρέμουλο των χειλιών, τα πρησμένα ξεγδαρμένα χέρια της, είχαν, ανέλπιστα ανθίσει κι ήταν τώρα ξεχειλα από φρέζιες και φούλια, τριαντάφυλλα και αγιοδημητριάτικα, πελαργόνια και νυχτολούλουδα, τόσο ωραία που έλαμψε το χωμάτινο υγρό δάπεδο, τόσο μυρωδάτα που ριγήσαν και στέριωσαν οι στραβοχυμμένοι φτενοί τοίχοι του αυθαίρετου.

E. Sarantiti

Δεν έκανε πανεπιστημιακές σπουδές γιατί απορρίφθηκε στην έκθεση. Κι όμως, Το πρώτο της βιβλίο, μια συλλογή διηγημάτων με τίτλο «Μορφές» που έγραψε στα 19 τς, διδάχθηκε στην έδρα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου του Μονάχου.

Από τότε η Ελένη Σαραντίτη, έγραψε τέσσερα βιβλία για νέους και δύο για μεγάλους, που βρήκαν ανταπόκριση όχι μόνο στο αναγνωστικό αλλά και στο

Επιμέλεια: Μικέλα Χαρτουλάρη

ευρύτερο τηλεοπτικό κοινό, αφού η κινηματογραφική γραφή της ενέπνευσε τέσσερα σίριαλ. Μεταξύ τους και ο γνωστός «Κήπος με τ' αγάλματα», το πρώτο σίριαλ για παιδιά στην ελληνική τηλεόραση, που γύρισε το 1976 ο Παντελής Βούλγαρης, ενώ δική της είναι και η τηλεοπτική «Ιόλη», που ως βιβλίο έκανε οκτώ εκδόσεις.

Γεννημένη στη Νεάπολη της Λακωνίας, μεγάλωσε σε μια πολυμελή οικογένεια, αγάπησε από μικρή τη θάλασσα και ευαισθητοποιήθηκε στον αγώνα για την επιβίωση. Άρχισε να γράφει το 1960 δουλεύοντας παράλληλα στον ΟΑΕΔ, έκανε ένα μικρό διάλειμμα για να μεγαλώσει τα δυο της αγόρια και επέστρεψε στα γράμματα το 1976. Το πλέον πρόσφατο έργο της είναι το μυθιστόρημα «Όταν φύγαμε», που κυκλοφόρησε το 1987, αλλά σήμερα που κρατά πλέον τη σπύλη της κριτικής παιδικού και νεανικού βιβλίου στην «Ελευθεροτυπία», ετοιμάζει ένα μεγάλο γυναικείο μυθιστόρημα.

«Δεν γράφω για παιδιά», λέει στα «ΝΕΑ». «Το παιδικό βιβλίο θέλει δροσιά και μια ψυχή πιο καθαρή από τη δική μου». Κι όμως η Ε. Σαραντίτη έχει ευκέρεια στο γράψιμο. «Χωρίς να είμαι ιδιαίτερα διανοούμενη, διαβάζω πολύ και το γράψιμο μου έρχεται αυθόρμητα», εξηγεί. «Δεν με απασχολούν τα υπαρξιακά προβλήματα, αλλά κυρίως οι ανθρώπινες σχέσεις. Και οι ταπεινοί άνθρωποι του μόχθου, του πόνου και της ελπίδας».

Το διήγημα «Παραδείσια πουλιά και ανθισμένα χέρια» γράφτηκε ειδικά για «ΤΑ ΝΕΑ».

ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΑ ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΙΣΜΕΝΑ ΧΕΡΙΑ